

Sao Mình Chia Tay

Chương 18 : Chương 18

17

VÉ DÀNH CHO MỘT NGƯỜI

Em đã mua nó nhưng không dùng tới. Al và Lauren đã bắt cóc em đi làm món lasagna nấm rừng và để em gục mặt trên bàn khóc thay vì giấu mình đâu đó trong hàng ghế hàng thường xem anh chơi bóng, như những gì em đã nói với các bạn rằng em muốn làm.

“Có tự trọng tí đi,” Lauren nói với em và Al gật đầu hưởng ứng, tay vẫn bào phô-mai. “Cậu không muốn thành ả bạn gái cũ sầu thảm ở khán đài đâu.”

“Tớ đúng là ả bạn gái cũ sầu thảm ở khán đài mà,” em nói.

“Không, bà ở đây với bọn tôi,” Al nói rành rọt.

“Những đúng là tôi như thế thật đấy,” em nói, hoặc ăn tối với mẹ trong câm lặng, hoặc vật vã khóc lóc trên giường, hoặc trôn trôn nhìn điện thoại...”

“Ôi, Min.”

“... hoặc nghe Hawk Davies rồi vút cái đĩa đi để rồi lại bới ra nghe tiếp và lại lục cái hộp. Chẳng còn việc gì nữa cả. Tôi...”

“Cái hộp?” Al nói. “Hộp nào cơ?”

Em cắn chặt môi. Lauren hít sâu chờ đợi. “Tôi biết rồi,” em nói, “tôi biết, biết mà. Lí ra tôi nên chia tay với anh ta từ lễ Halloween mới phải.”

“Cái hộp nào?” Al hỏi lại.

Lauren cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt em. “Cậu đừng có nói,” Lauren nói, “vớ tớ là cậu không có cái hộp để đồ, để của báu của Ed Slaterton

mà cậu vẫn đang nâng niu đấy nhé. Lạy Chúa tôi, không thể nào. Tôi đã nói với ông chưa Al? Tôi đã nói là bọn mình lí ra phải lục soát phóng cậu ta như cào chấy rận và phóng hỏa đốt sạch những thứ của Slaterton mà bọn mình tìm được rồi mà. Lí ra ngay từ lúc biết được hành động đốn mạt, đốn mạt của hắn là bọn mình phải đi thuê ngay mấy bộ quần áo phóng xạ và đột nhập vào phòng của cậu ta..." Nhưng con bé ngừng nói vì em lại nức nở, và Al cời tạp dề, bước tới vỗ về em. Ít nhất, em đã nghĩ, là mình không khóc nhiều như lần trước nữa. "Đúng là đồ ngốc, tớ biết thế," em nói. "Đúng là đồ ngốc đến thảm hại. Tớ quả đúng là thảm hại. Tớ là tên dở hơi tuyệt vọng vì đã giữ lại tất cả những thứ đó."

"Nếu mà đang nói về con gái," Al vừa nói vừa đưa cho em tờ giấy ăn, "thì phải nói là ả dở hơi tuyệt vọng mới đúng."

"La Desperada," Lauren nói, làm luôn một điệu flamenco. "Cô ta đã lùng sục khắp sa mạc để phá hủy tất cả những hộp kho báu mà cô ta nhận được từ những gã đàn ông đốn mạt."

"Tớ vẫn chưa sẵn sàng để phá hủy nó."

"Thế thì ít nhất là cứ bỏ nó trước cửa nhà tên Ed. Tối nay bọn mình tiến hành luôn."

"Tớ cũng chưa sẵn sàng để làm việc đó."

"Min."

"Bà kệ cậu ấy đi," Al nói. "Cậu ấy đã nói là chưa sẵn sàng rồi còn gì."

"Thế thì, ít nhất là cậu nói thử cho bọn này nghe xem thứ đáng xấu hổ nhất trong đó là cái gì?"

"Lauren."

"Nói đi xem nào."

"Không."

"Tớ hát bây giờ đây," con bé đe dọa.

Em khẽ thở dài. Al lại nhặt cái bào phô-mai lên. Mấy cái vỏ bao cao su ư, em không thể mở lời được. Những Kẻ Dở Hơi III. Anh không thể nào không nghĩ về em.

“OK, ừm đôi hoa tai.”

“Hoa tai?”

“Đôi hoa tai anh ta tặng tớ.”

Al cau mày. “Cái đó chẳng có cái gì đáng xấu hổ cả.”

“Có chứ, nếu ông nhìn thấy nó.”

Lauren vớ lấy tập giấy mẹ Al vẫn hay để cạnh điện thoại. “Cậu vẽ nó đi.”

“Cái gì?”

“Đây sẽ là liệu pháp chữa bệnh. Vẽ đôi hoa tai đi.”

“Tớ không biết vẽ, cậu biết thừa rồi còn gì.”

“Tớ biết, thế nên mới nói nó sẽ là liệu pháp chữa bệnh cho cậu và là trò đùa cho bọn này.”

“Lauren à, tớ không làm đâu.”

“OK, thế diễn lại nó xem nào.”

“Cái gì?”

“Cậu diễn tả lại đôi hoa tai ấy xem nào, giống kiểu kịch câm ấy. Hay là nhảy mô phỏng cũng được, đúng rồi, nhảy mô phỏng đi.”

“Lauren, như thế sẽ không giúp được gì đâu.”

“Al, giúp tôi một tay.”

Al nhìn em ngồi im tại bàn bếp. Hắn thấy là em đang loạng choạng. Hắn nhấp một ngụm nước chanh bạc hà dài, thật dài rồi nói, “Tôi nghĩ việc đó sẽ có phần nào giá trị trị liệu đấy.”

“Al. Et tu?”

Nhưng Al đang dịch cái ghế ra để lấy chỗ cho em. “Cậu có cần nhạc không?” Lauren hỏi.

“Đương nhiên,” Al nói. “Thứ gì kịch tính nhé. Đây này, mấy bản concerto của Vengari mà bố tôi cực khoái. Bản số sáu.”

Lauren vịn nhạc to lên. “Thưa quý vị khản giả,” nó nó, “hãy cho một tràng pháo tay để cổ vũ cho điệu nhảy phong cách tự do của... La Desperada!”

Em lừ đừ đứng lên và rồi, cùng bạn bè, em đã lấy lại chính mình. Thế nên anh hãy cầm lấy tấm vé của em đi, Ed. Khi cả thế giới này và đám đông xô bồ của nó cổ vũ hoan hô anh, gã đồng thủ quân, nhà vô địch toàn bang thì em cũng đã có những tràng pháo tay của riêng mình.

• • •

Đưa quyển này cho chị anh nhé. Em đọc xong rồi.

OK, thứ cuối cùng. Em quên mất tiêu nó. Em đã mua nó từ lâu lắm rồi, từ hồi chúng ta nói chuyện về đồ ăn của Lễ Tạ ơn ấy. Anh đã nói là món nhồi thì phải làm theo kiểu truyền thống, nhất định phải dùng cả lọ hạt dẻ của một nhãn hiệu mà khá khen thay có người nào lại nghĩ ra cái tên kì quặc như thế. Đương nhiên là anh sai lè. Hạt dẻ để nhồi có vị như ai đó nhai nát cành cây rồi mớm vào miệng anh vậy. Em đã mua cái lọ này để làm món nhồi cho anh vào Lễ Tạ ơn. Nhưng giờ Lễ Tạ ơn cũng qua rồi. Al và em đã ngồi xem hết cả bảy bộ phim của Griscemi vào dịp đó tại rạp Carnelian, lén lấy mấy miếng bánh mì kẹp thịt gà tây còn thừa và món nước chanh nghiền cùng lá bạc hà đựng trong bình nước. Hai đứa không hôn nhau nhưng đã cùng lau vệt mù-tạc dính ở miệng nhau. Em nhớ thế. Và rồi hắn nhìn thấy cái lọ này. “Kia là cái gì thế?”, hắn đã hỏi thế. Em đã nói với hắn điều em tính làm cho anh, và hắn nhăn mũi.

“Hạt dẻ mà bị nhồi có vị như ai đó nhai nát cành cây rồi mớm vào miệng bà ấy,” hắn nói.

“Èo. Và...?”

“À. Theo ý tôi thì chim sơn ca rất đẹp.”

Bọn em giờ có mặt thỏa thuận, rằng cứ mỗi lần hắn đưa ra ý kiến gì đó hắn sẽ phải đưa ra thêm một ý kiến nữa để bù lại tất cả những lần không-có-ý-kiến-gì của hắn. Về phía em, em đã giữ đến tận bây giờ, chính là khi nào em sẵn sàng vứt bỏ những thứ này. “Nhưng tôi nhớ là tôi đã đọc,” Al đang nói, “có món gì nấu với hạt dẻ rất ngon. Bà bọc nó vào trong thịt nguội khô thì phải, quét rượu grappa, rồi nướng và rắc thêm ít ngò tây lên trên.”

“Hoặc là phô-mai xanh,” em thêm vào.

“Ừ, thế nghe cũng ngon.”

“Thế bọn mình dùng hạt dẻ đóng lọ được không?”

“Đương nhiên. Cứ bọc vào thịt nguội khô là xử lý được hết các thứ ở trong lọ. Bọc thịt nguội khô có thể xử lý bất cứ thứ gì.”

“Ừ,” em nói, vậy nên, Ed à, em sẽ giữ lại cái này. Đây sẽ là thứ anh không lấy lại được. Mà thậm chí anh còn chẳng biết gì về nó nếu em không nói với anh, kể cả việc nó nặng ra sao, nhãn mác kì cục thế nào, phải, nó chính là một phần của chúng ta mà em sẽ không để tuột khỏi tay mình. Nó khiến em cười, Ed ạ, giờ em đang cười.

Bọn mình có thể thử món đó trong dịp năm mới, Al sẽ nói thế, em biết là hắn sẽ nói thế. Bọn em đang lên kế hoạch cho một bữa ăn nhẹ thật hấp dẫn. Nó sẽ, bọn em đã quyết định sau rất nhiều buổi nói chuyện bàn bạc hội đàm đậm đặc ca-phê-in, chẳng vì ai cả. Từ trước tới giờ hầu hết các món đều lấy từ Bữa Tiệc Đủ Đây Của Chim Sáo Đá, bộ phim bọn em đã thuê lại và dừng giữa chừng liên tục để tranh cãi xem Inge Carbonel đã bỏ thêm thứ gì lúc cúi xuống cái lò nướng bằng đá trong khi cậu con trai mù của bà đang kéo đi kéo lại khúc nhạc đầy giận dữ trên chiếc đàn

cello, đã phết thứ gì lên mấy con chim nhỏ xíu vẫn thường đậu hót ríu rít trên bậu cửa sổ nhà bà lúc cậu em trai bà thức giấc. Loại ríu đó là gì, như thể bọn em sẽ tìm được chai rượu Hy Lạp ấy nếu biết được, máy quay lặn sâu xuống lòng chai và theo đó chảy ra cùng dòng rượu vào chiếc ly miệng rộng đầy khao khát. Cả bánh tạc cam thảo. Trứng luộc lòng đào và cá cơm biển bên trong. Củ cải đường rưới phô-mai dê chảy hoặc chỗ hạt dẻ này, bao thịt nguội khô, sẽ xử lí tất cả mọi thứ. Có nến, có khăn ăn màu đỏ. Em sẽ kiếm cho hẳn một cái cà-vạt khác. Đây là kế hoạch, một vài chỗ sẽ không thực hiện được. (A mà nhân tiện, chia buồn với anh về chuyện của Annette nhé.) Nhưng kế hoạch này chắc chắn xô đổ được món nhồi nửa mùa mà mấy tay tứ chi phát triển thích ăn, Ed ạ. Những phác thảo của bọn em tuy lộn xộn nhưng Al và em có thể đọc được, có thể hình dung được nó tiến triển như thế nào. Năm mới sẽ khiến em thấy, em không biết nữa, giống như những niềm vui quay quần bên chiếc bàn gỗ lớn, dù đó chẳng phải là bộ phim em thích nhưng sẽ là một bộ phim có ý nghĩa, em nghĩ thế. Anh sẽ không thích nó đâu. Lí do vì sao hai đứa mình chia tay chính là vì anh sẽ không bao giờ xem bộ phim ấy, không bao giờ hình dung ra được một khung cảnh như thế. Tiếng sôi bùng bực của nồi súp, con chim điên khùng mổ hạt trong đĩa, cách người anh yêu chơi trò ú òa với anh, cơ sở cảnh trước khi anh biết chắc rằng hẳn có mặt ở trong câu chuyện. Em sẽ đóng cái hộp này lại, thở phào một cái như chiếc xe tải phanh lại để dừng bánh, quăng nó cho anh trong tư thế của một Desperada. Em sẽ sớm trải nghiệm cảm giác đó thôi, trong bất cứ tích tắc nào, là bè bạn hay tình yêu hay niềm hạnh phúc hay gì gì đại loại thế. Em nhìn thấy được điều đó. Em nhìn thấy nó đang mỉm cười. Nói cho anh biết, Ed ạ, giờ em sẽ nói với Al, rằng em đã có cảm giác rồi.

Yêu anh, Min

Chú thích

[1] Tiếng Ý, tạm dịch là “Một tuần kì diệu.”

[2] Viết tắt của thành phố Los Angeles, Hoa Kỳ.

[3] Tiếng Pháp, tạm dịch là “cung ơ”.

[4] Hay còn gọi là máy ảnh lỗ kim, một loại máy ảnh có dạng hộp được che kín ánh sáng, với một lỗ nhỏ ở một cạnh bên.

[5] Thuật ngữ điện ảnh để gọi nhà quay phim.

[6] Áo của phụ nữ Hồi giáo che cả người và mặt.

HẾT.

LINK Truyện:

Sao Minh Chia Tay <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sao-minh-chia-tay-3741716.html>

LINK Chương này:

Chương 18

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sao-minh-chia-tay-3741716/chuong-18.html>